

CP var min första tanke varje morgon

Hur mycket orkar en människa? När vet man att man nått gränsen och att nu, just nu, går det inte längre? Jag vet inte, jag tror ingen vet det i förväg. Innan jag fick mitt första barn trodde jag att jag skulle klara allt galant. Jag skulle klara att föda barnet. Jag skulle klara att amma det. Jag skulle givetvis klara att sköta om mitt barn så att hon eller han sov och åt som en klocka och mådde som en liten prinsessa eller prins.

Förlossningen sket sig totalt. Katastrofsnitt. Amningen blev det inget av med eftersom min lilla bebis måste sondmatas och jag fick brottas med en bröstpump. En månad på sjukhus där man var utlämnad åt personalens instruktioner. Väl hemma hade jag en bebis som bara skrek och skrek. Som hatade att åka vagn, bil eller sitta i babysitter. Jag bar och bar och bar hela dagarna. Försökte tappert att hänga med på mammafika och promenader. Uthärdade panikattacker på BVC när det skulle mätas och vägas.

Jag fick ju en förklaring när cp-diagnosen kom, men det gjorde ju inte att vardagen blev lättare. Nu tillkom det tunga ansvaret att se till att min pojke fick stimulans och träning. Min första tanke varje morgon var "mitt barn har en cp-skada". Det var som en ond dröm varje dag – en sann dröm. Sen startade jag dagen med de bästa ambitioner att använda staskalet, testa med puréer, gå på promenad och en massa annat.

Varje kväll konstaterade jag att om jag lyckats med något av detta så var det då inte för att sonen ville det. Tvärtom skrek han nonstop utom när han satt i bärselen på min mage eller låg vid bröstet (jo, amningen kom faktiskt igång när vi kom hem från sjukhuset).

Varje dag tänkte jag att "jag orkar inte längre, det går inte". Men på något sätt lades dagarna till varandra och sakta, sakta blev det bättre. Sen kom den morgonen när jag inte längre tänkte på cp-skadan det första jag gjorde. Då hade det nog gått nästan två år. Så lång tid tog det för mig att hitta rätt i mitt nya liv. Även min son mådde bättre. Han var inte lika ledsen hela tiden. Han började på dagis och klarade det. Jag började jobba och klarade det.

Vi sökte till och med avlösning och klarade av att låta någon annan ta hand om vår dyrgris för några timmar. Det behövdes så väl, men tidigare hade det inte varit ett alternativ.

Det går inte att tala om för någon annan att det kommer att bli bättre. När man är mitt uppe i det tror man inte att det någonsin ska bli annorlunda. Men det blir det. Det blir inte det liv man tänkte sig. Men det blir heller inte det liv som man tror då i början när allt är kaos. När man är helt slutkörd och sorgen river och sliter. Då när man känner att »nu har jag nått så långt det går – nu orkar jag inte mer«.

Men du orkar och du kan och du är den allra bästa mamman eller pappan till just ditt barn. Och även ditt barn växer. Och du hittar din roll som förälder. Och bit för bit vågar du släppa ifrån dig lite av ansvaret.

Jag tycker fortfarande att livet är tungt ibland. Men nu vet jag att det inte är någon idé att oroa sig för en massa saker. Nästan inget av det jag oroat mig mest över har inträffat, men däremot har det hänt en massa andra saker som jag inte haft en tanke på.

Ingen vet vad som väntar på oss i framtiden. Jag försöker vara här och nu och vara tacksam för att just jag har fått det speciella uppdraget att vara mamma åt någon som behöver mig så mycket.

MARIA ENNEFORS